

tror, at vi staar overfor en større Nedsættelse i de direkte Skatter, hverken Stats- eller Kommuneskatter — jeg var lige ved at sige tværtimod. Der er altsaa tilbage et Spille- rum paa 4 Points, fra 180 til 176, som vi kan haabe at indfange ved første givne Lejlighed. Selv om vi nu ikke skulde naa alle disse 4 Points plus Kulstrejkens 1 Point, ned til 176, vil vi sikkert naa en Gevinst ved næste Pristal, idet der kun behøves en meget lille Svigning i Priserne, for at Staten skal tjene $3\frac{1}{2}$ Million ved Nedgang i Dyrtidstillæget, idet den ene Portion af Dyrtidstillæget falder bort, og skulde vi naa ned til 176, vil Staten rent automatisk og paa en Maade, som Tjenestemændene ikke kan og ikke vil protestere imod, tjene ikke mindre end $10\frac{1}{2}$ Million, nemlig 2 Portioner Dyrtidstillæg og 1 Portion Konjunkturtillæg. Jeg synes, dette Moment har den allerstørste Betydning, og i det Øjeblik man taler om Tjenestemandsløven, synes jeg, man kraftigt maa understrege, at vi staar overfor en yderligere og betydelig Nedgang i Statens Lønningsudgifter, en automatisk og retfærdig Nedgang, som vil og maa komme for i alt Fald $3\frac{1}{2}$ Millions Vedkommende og sandsynligvis vil komme i en overskuelig Tid for yderligere 7 Millioners Vedkommende.

Endvidere er der endnu en ganske væsentlig principiel Fejl ved det af Regeringen fremsatte Forslag, og det er den, at man indfører *Forsørgertillæg*. Dette Forsørgertillæg er jo allerede angrebet fra alle Sider. Jeg havde nær sagt, at dette nye Lønprincip har faaet en lige saa ublid Skæbne som det nye Beskatningsprincip, Regeringen foreslog for at skaffe Penge til Lille Bælts Broen. Det er i Virkeligheden forladt af Guder og Mennesker paa samme Maade som den ekstra Gummiafgift til Lille Bælts Broen.

Forsørgerprincippet er efter mit Skøn rent socialistisk i hele sin Karakter. Forsørgertillæget gaar ud paa, at Statens Tjenestemænd skal lønnes ikke efter deres Arbejde, men efter Forsørgerprincipper. Jeg var forleden Dag til et politisk Møde, hvor en Venstrerigsdagsmand brugte det Udtryk, at Tjenestemændene var under Statens Forsorg. Det løb ham saadan i Munden, men Udtrykket er karakteristisk for den Opfattelse, der gør sig gældende i store Dele af Venstrepartiet. Efter min Mening er der noget rigtigt i Forsørgerprincippet, og for saa vidt har Staten jo i nogen Grad imødekommet det ved Alderstillægene, der først og fremmest maa motiveres med, at man tænker sig, at Folk,

naar de er blevet noget ældre, i højere Grad er Forsørgere. Men det vil ikke være naturligt at stille Statens Tjenestemænd udenfor Statens Borgere i Almindelighed. Det rigtige vil være at gaa den Vej, der er angivet fra flere Sider her i dansk Politik, og som man ogsaa kender i Ulandet: at indføre — jeg vil ikke sige en Ungkarleskat, men en Graduering af Skatten. Det maatte først og fremmest være Mening, at man skulde ramme alle de unge Damer, som har en i Forhold til deres som Regel meget diminutive Forsørgerplichter særlig høj Løn. Det naturlige vil være, i Stedet for at stille Statens Tjenestemænd som en særlig Forsørgerkategori af Borgere, at komme ind paa en virkelig Graduering af Skatten, saaledes at man tager en langt større Skat af Ikke-Forsørgere end af Forsørgere. Paa den Maade tror jeg, man vil komme i Retning af det retfærdige. Naar den højtærede Finansminister henviste til de Børnefradrag, der findes, fremgik det jo allerede af hans følgende Udtalelser, at de er saa forholdsvis smaa, at de ikke paa nogen Maade kan betyde, at det Misforhold, der er mellem Forsørgeres og Ikke-Forsørgeres økonomiske Stilling, bliver i nogen Grad rettet.

Dette var de tre store principielle Fejl i Regeringens Forslag til Tjenestemandsløven.

Men der er et andet Spørgsmaal, der har været stærkt fremme i Forhandlingen og har den allerstørste Betydning, i alt Fald efter mit Skøn. Det er det Spørgsmaal, om Staten overhovedet i dette Øjeblik er moralsk berettiget til at foretage en Lønrevision, eller om det ikke vilde være naturligt og moralsk rigtigt, at Staten venter med denne Lønrevision til 1928. Der har været sagt fra forskellige Sider, at Statens Tjenestemænd stod sig ved at tage en Forhandling allerede nu, for ellers, blev der sagt næsten som en Trusel, vilde man i 1928 rigtig skære dem ned. Nu synes jeg ikke, man kan tænke sig, at Rigsdagen, naar den fastsætter Lønningerne for sine Tjenestemænd, skulde gøre det ud fra det Princip, at de skal straffes, fordi de holder fast ved noget, som de har opfattet mere eller mindre som en Aftale. Jeg kan ikke tænke mig, at Rigsdagen skulde lovgive ud fra saadanne Principper. Nej jeg tror, det vil være praktisk, at man i dette Øjeblik ikke giver efter for nogen Panikstemning, at man ikke lovgiver i Huj og Hast, vælter store Dele af Tjenestemandsløven paa een Gang, men at man derimod tager det hele med Ro og kold Hjerne og eventuelt venter til 1928, til det Tidspunkt, hvor man